

1 APRIL 1929

No. 7

34e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus:

Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelven kan onderwerpen.”
Filippenzen 3:20. 21.

DE VERRIJZENIS.

*Een letterlijke hereeniging. — De levendmakende Geest. —
Ongeloovige Thomas. — Het wondere atoom.*

Door Ouderling Nephi Jensen.

Een vooraanstaand bisschop van de Anglikaansche Kerk heeft eens in een predikatie, die vaak wordt aangehaald, gezegd: „Toen Jezus Christus uit de dooden opstond, verrees Hij zonder Zijn fysieke bekleedselen”. Ontdaan van hoogdravenden woordenomhaal beoogt de verklaring van den bisschop dat Jezus opstond zonder Zijn lichaam; dus dat Zijn wederopstanding niet letterlijk plaats had.

De geleerde bisschop liet op die bewering volgen: „Wij plachten te zingen, „in den morgen der opstanding zullen geest en lichaam zich hereenigen”. Wij kunnen dat nu niet meer gelooven. Want Paulus zeide: „vleesch en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven”. (1 Cor. 15 : 50).

Paulus' tekst over „vleesch en bloed” wordt vaak aangehaald als bewijs dat de opstanding niet letterlijk is. De tekst, echter, bewijst niet hetgeen men ermee bewijzen wil. Een opgestaan persoon heeft geen lichaam van „vleesch en bloed”. Hij heeft een lichaam van „vleesch en beenen”. Toen onze verreezen Heer in de kamer verscheen waar de tien discipelen bijeen waren, zeide Hij: „Tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vleesch en beenen, gelijk gij ziet dat Ik heb”. (Lukas 24 : 39). Volgens Zijn eigen verklaring verrees onze Zaligmaker met een lichaam van „vleesch en beenen”, niet met een lichaam van „vleesch en bloed”.

Terwijl Hij aan het kruis hing, drupte Zijn bloed op den grond, tot verzoening voor onze zonden. Het lichaam dat van het kruis werd afgenomen, was een lichaam zonder bloed. Het bloed is „de ziel van het vleesch”. (Leviticus 17 : 11). Bij de wonderlijke verandering die men opstanding noemt, neemt de reine, onvernietigbare en onverderfelijke Geest Gods de plaats in van het bloed in de aderen en slagaderen van het menschelijk lichaam. „Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt”. (1 Cor. 15 : 44). Maar het is nog steeds een „lichaam”. Het heeft gedaante, vorm en tastbaarheid. Het heeft een wezenlijk, duurzaam bouwsel van „vleesch en beenen”.

Betreffende de verrijzenis van onzen Heer zijn twee dingen zeker: Zijn lichaam, hetzelfde lichaam dat van het kruis werd genomen en in Jozefs nieuwe graf geplaatst, bleef niet in het graf. Verder heeft Zijn vleesch „geen verderving gezien”. (Hand. 2 : 31). Wat is er dan geworden van Zijn tastbaar, sterfelijk lichaam? Het is uit de dooden opgestaan. Het werd hereenigd met Zijn onvernietigbaren geest. In het volgende gesprek met den ongeloovigen Thomas bewees Jezus de absolute werkelijkheid Zijner wederopstanding. De discipelen die den verrezen Heer hadden gezien, zieden eerst tot Thomas: „Wij hebben den Heere gezien”. Thomas antwoordde: „Indien ik in Zijne handen niet zie het teeken der nagelen, en mijnen vinger steke in het teeken der nagelen, en steke mijne hand in Zijne zijde, ik zal geenszins gelooven”. (Joh. 20 : 25).

Acht dagen na dit gesprek kreeg Thomas den opgestanen Heer te zien. Jezus wist van Thomas' twijfel, en zonder verdere ceremoniën zeide Hij: „Breng uwe hand, en steek ze in Mijne zijde; en zijt niet ongeloovig, maar geloovig”. Thomas gehoorzaamde aan 'sHeeren bevel en riep uit: „Mijn Heere en mijn God!” (Joh. 20 : 28).

Deze Jezus, die in Zijn heerlijken, opgestanen staat letterlijk „handen” en een „zijde” had, en at en dronk, is het volmaakte type van hetgeen wij zullen zijn in onzen opstandingsmorgen. De Apostel Paulus verstond deze groote waarheid. Hij schreef er zeer duidelijk over in zijn brief aan de Filippensen: „Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam”. (Fil. 3 : 21). In zijn brief aan de Romeinen spreekt Paulus zelfs nog duidelijker over dit onderwerp: „Want indien wij met Hem ééne plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zoo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding”. (Rom. 6 : 5). Johannes legt ook getuigenis af van dezelfde groote, troostrijke waarheid: „Geliefden! nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen”. (1 Johannes 3 : 2).

Een tastbaar, vleeschelijk lichaam zal de eeuwige tabernakel van onze onsterfelijke geesten zijn. Deze waarheid wordt positief

in de Schriften verklaard. Job riep in zijn inspireerende getuigenis uit: „Uit mijn vleesch zal ik God aanschouwen”. (Job 19 : 26). Paulus bevestigt dat onze „sterfelijke lichamen” zullen „levend gemaakt worden”. (Rom. 8 : 11). Op een andere plaats spreekt hij van des Christen hoop op „de verlossing des lichaams”. (Rom. 8 : 23).

Zij die aan de leer der letterlijke wederopstanding van het lichaam twijfelen, vragen dikwijls: „Hoe kunnen de deelen van een menschelijk lichaam, die door wilde dieren aan stukken gescheurd en verslonden zijn, weer tot elkaar gebracht worden?” Wij worden bij het beantwoorden dezer vraag grootendeels geholpen door wetenschappelijke onderzoekingen van het atoom. Geleerden hebben kort geleden ontdekt, dat het atoom (dat zoo klein is dat men het zelfs niet zien kan) zoo fijn en volmaakt georganiseerd en geregeld is, dat het in werkelijkheid een samengesteld miniatuur zonnestelsel is, met electronen die er in volkomen orde omheen draaien. Indien het oneindig kleine atoom zoo prachtig is samengesteld, dat het tot zich kan trekken, en in hun banen houden, de electronen die ertoe behooren, waarom zouden wij dan twijfelen, of de groote geest van den mensch, die kan willen, voelen, weten en handelen, trekt in den morgen der wederopstanding alle noodige lichaamselementen tot zich, die zijn lichaam van vleesch en beenen samenstellen?

Bijna elken dag zijn wij getuige van een wonder, even grootsch als dat der wederopstanding van een lichaam. Elken dag kunnen wij een tuin ingaan en een appelboom zij aan zij met een perzikboom zien groeien. Beide boomen zenden hun wortels denzelfden grond in. De wortels van den appelboom zijn zoodanig samengesteld dat zij uit den bodem net de elementen halen die noodig zijn om appelen voort te brengen, terwijl de wortels van den perzikboom het vermogen hebben om uit denzelfden grond juist die elementen te halen welke vereischt worden om perziken te produceeren. Hoe zijn deze boomen begiftigd met die wondere kracht? Wij weten het niet. Niemand weet het. Maar wij weten wèl dat er een opperste Levenschenker moet zijn, die aan den eenen boom het vermogen schonk om appelen voort te brengen, en aan den andere het vermogen om perziken voort te brengen. Deze groote Levenschenker, die zelfs aan de wortels van een boom het vermogen gaf om aan den grond de elementen te onttrekken die noodig zijn om perziken voort te brengen, kan zeker aan den schoonen, onvernietigbaren geest des menschen de macht geven om alle elementen tot zich te trekken die een volmaakt lichaam van vleesch en beenen zullen vormen!

Een groot wijsgeer heeft gezegd: „Ik denk, dus ik besta”. Met gelijke zekerheid kan gezegd worden: „Ik besta, dus moet er een Macht zijn die groot genoeg is om mij te scheppen”. Het Wezen dat den mensch kan scheppen kan voorzeker den mensch doen wederopstaan.

De opstanding zal algemeen zijn. De goddeloozen zoowel als de rechtvaardigen zullen deel hebben in den grooten triomf over het graf. De Apostel Paulus, sprekende over hoever zich de verlossende kracht van den Zoon Gods strekte, zei: „Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (1 Cor. 15 : 22). Beide de „rechtvaardigen en de onrechtvaardigen” zullen uit den doodsslaap worden opgewekt. (Hand. 24 : 15). Zelfs diegenen welke niets anders dan „eeuwige afgrijzing” verdienen, zullen uit hunne graven voortkomen. (Dan. 12 : 2).

Doch allen zullen niet terzelfder tijd opstaan. De opstanding begon ten tijde van de heerlijke overwinning van onzen Zaligmaker over den dood. Hij was de „Eersteling dergenen die ontslapen zijn”. (1 Cor. 15 : 20). Onmiddellijk na Zijne opstanding verrezen vele heiligen uit den dood. (Matth. 27 : 53). Paulus vertelt ons in zijn eersten brief aan de Thessalonicensen dat „die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan”. (1 Thess. 4 : 16). Zijn getuigenis in dit opzicht is in overeenstemming met Johannes' verklaring in Openbaringen. De „geliefde apostel” zegt ons dat „de overigen der dooden werden niet weder levend totdat de duizend jaren geëindigd waren”. (Openb. 20 : 5).

Maar wie zijn het, die „in Christus gestorven zijn”, welke het eerst zullen opstaan? Het zijn de heiligen Gods, die Jezus Christus hebben aangenomen als hun Zaligmaker, op de goddelijk-aangegeven wijze. Het zijn de eerlijke zonen en dochteren Gods, die God gevonden hebben door een levend geloof in Hem, zich tot Hem gekeerd hebben door een oprechte bekeering van zonde, en Zijn naam op zich genomen hebben door de heilige doopverordening voor de vergeving van zonden, „en welke getrouw zijn gebleven tot den dood”. De overige dooden zullen niet opstaan tot na de duizend jaren van het Vrederijk.

De grootsche, zekere hoop op onsterfelijkheid is in den morgen van Christus' wederopstanding in de wereld gekomen. Jezus Christus, de meester van het leven en de overwinnaar van den dood, heeft deze hope aan het gevallen menschengeslacht gegeven. Door de macht van het Godschap verrees Hij uit de dooden, met een heerlijk, onsterfelijk lichaam. Door de kracht Zijner opstanding zullen wij allen in dezen schoonen triomf over den laatsten grooten vijand — de dood — deelen, en voor eeuwig en altoos leven in den bloei der eeuwige jeugd.

Bij hen die deze verzekering in de ziel hebben, zuivert de troostrijke verwachting het hart, zoodat hun vreugde, vrede en glorie volkomen zullen zijn, in de eeuwige jaren van God, in dat rijk waar er geen ziekte is, noch kwaal, noch dood.

Uit „Liahona”.

JEZUS DE CHRISTUS.

Hoofdstuk 3.

De behoefte aan een Verlosser.

(Vervolg).

Welk ander mensch is tot de aarde gekomen met zulk een aanstelling, bekleed met de bevoegdheid van zulk een vóór-verordineering? De verzoeningszending van Jezus Christus was geen zelfaanmatiging. Het is waar, dat Hij Zich had aangeboden toen de oproep in de hemelen werd gedaan; het is waar dat Hij aangenomen was geworden, en te zijner tijd naar de aarde kwam om de bepalingen van die aanneming ten uitvoer te brengen; doch Hij was gekozen door Iemand, grooter dan Hijzelf. Zijn erkenning omtrent Zijn autoriteit hield steeds in, dat Hij onder leiding van den Vader optrad, zooals de volgende woorden getuigen: „Want Ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat Ik Mijnen wil zou doen, maar den wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft”. 1) „Mijne spijs is, dat Ik doe den wil Desgenen, Die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbrengt” 2). „Ik kan van Mijzelven niets doen. Gelijk Ik hoor, oordeel Ik, en Mijn oordeel is rechtvaardig; want Ik zoek niet Mijnen wil, maar den wil des Vaders, Die Mij gezonden heeft.” 3).

Door de door Jezus Christus gewrochte verzoening — een verlossende dienst, gedaan ten behoeve van de menschheid, waarvan alle leden van God vervreemd zijn door de uitwerking der zonde, welke gevolgen men zoowel geërfd als persoonlijk opgelopen heeft — wordt de weg geopend voor een hereeniging, waardoor de mensch weer in gemeenschap met God kan komen, en geschikt gemaakt om opnieuw en voor altijd in de tegenwoordigheid van Zijn Eeuwigen Vader te wonen. Deze grondgedachte wordt op bewonderenswaardige wijze vertolkt door het Engelsche woord *“atone-ment”*, hetgeen, zooals zijn lettergrepen aangeven, *at-one-ment* is, „hetwelk doelt op verzoening, of het tot overeenstemming brengen van hen, die vervreemd zijn geweest”. 4) Gemakshalve mag men het resultaat der verzoening in tweeën beschouwen:

1. De algemeene verlossing van de menschelijke familie uit den dood, welke door den val onzer eerste ouders is teweeggebracht; en
2. Zaligheid, waarbij in middelen tot redding uit de gevolgen van persoonlijke zonde wordt voorzien.

De zege over den dood openbaarde zich in de opstanding van den gekruisigden Christus; Hij was de eerste om van den dood tot onsterfelijkheid over te gaan, en wordt om die reden terecht ge-

1) Joh. 6 : 38.

2) Joh. 4 : 34.

3) Joh. 5 : 30, zie ook vers 19; eveneens Matth. 26 : 42; verg. Leer en Verb. 19 : 2; 20 : 24.

4) *“New Standard Dictionary”*, onder „propitiation”.

kend als „de Eersteling dergenen die ontslapen zijn”. 1) Dat de wederopstanding van de dooden, die aldus werd ingewijd, zal worden uitgestrekt tot elkeen die leeft of zal hebben geleefd, wordt door een overvloed van schriftuurlijke bewijzen aangetoond. Volgende op de opstanding onzes Heeren, verzezen anderen die in het graf hadden geslapen, en werden van velen gezien, niet als geestverschijningen, doch als opgestane wezens, die in het bezit waren van onsterfelijk-gemaakte lichamen: „En de graven werden geopend; en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt; en uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijne opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen”. 2)

Zij die zoo vroeg voortkwamen worden aangeduid als „de heiligen”, en andere schriftuur bevestigt het feit dat alleen de rechtvaardigen zullen voortkomen in de eerste stadia van de opstanding, die zich nog niet geheel hebben voltrokken; doch dat alle dooden op hun beurt lichamen van vleesch en beenen weer zullen opnemen, wordt door het geopenbaarde woord boven twijfel verheven. Des Zaligmakers directe bevestiging moest afdoende zijn: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, dat de dooden zullen hooren de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.*** Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren; en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis”. 3) De leer eener algemeene wederopstanding werd onderwezen door de apostelen vanouds, zoomede door de Nephietische profeten, en dit wordt bevestigd door openbaring uit de tegenwoordige bedeeeling. Zelfs de heidenen die God niet gekend hebben zullen worden voortgebracht uit hunne graven; en in zooverre zij geleefd hebben en stierven in onwetendheid van de zaligende wet, is er voorzien in een middel om hun het plan der zaligheid bekend te maken. „En dan zullen de natiën der Heidenen verlost worden, en zij die geene wet gekend hebben zullen deel hebben in de eerste opstanding”. 4)

Jacob, een Nephietisch profeet, onderwees de algemeenheid van de wederopstanding, en zette de absolute behoefte aan een Verlosser uiteen, zonder Wien de doeleinden die God had bij de schepping van den mensch, onbereikbaar zouden geworden zijn. Zijn woorden zijn een beknopte en krachtige opsomming van geopenbaarde waarheid, die rechtstreeks met het huidige onderwerp heeft te maken:

1) 1 Cor. 15 : 20; zie ook Hand. 26 : 23; Col. 1 : 18; Openb. 1 : 5.

2) Matth. 27 : 52; 53.

3) Joh. 5 : 25; 28, 29. Een moderne tekst, getuigende van dezelfde waarheid, luidt: „Die het goede gedaan hebben in de opstanding der rechtvaardigen, en die het kwade gedaan hebben in de opstanding der onrechtvaardigen.” — Leer en Verb., afd. 76 : 17.

4) Leer en Verb., afd. 45 : 54.

„Want gelijk de dood over alle menschen is gekomen, om het barmhartige plan van den grooten Schepper te vervullen, moet er eveneens eene kracht ter opstanding zijn; en de opstanding moet komen tot den mensch ten gevolge van den val; en de val kwam als een gevolg der overtreding; en omreden de mensch gevallen is, is hij afgesneden van de tegenwoordigheid des Heeren. Daarom moest het eene eindelooze verzoening zijn; en tenzij er eene eindelooze verzoening is, zoude deze sterfelijkheid geene onsterfelijkheid kunnen aandoen. Daarom, het eerste oordeel, hetwelk over den mensch kwam, moest voor eeuwig gebleven zijn. En als dit zoo ware, moest dit vleesch nederliggen en vergaan, en tot hare moeder aarde keeren, om niet wederom op te staan. O, de wijsheid van God! Zijne barmhartigheid en genade! Want ziet, indien het vleesch niet meer zoude opstaan, moesten onze geesten onderworpen zijn aan dien engel, die uit de tegenwoordigheid van den eeuwigen God viel en de duivel werd, om niet meer op te staan. En onze geesten moesten aan hem gelijk en wij duivelen worden; engelen van eenen duivel, om uitgesloten te zijn van de tegenwoordigheid van onzen God, om te vertoeven met den vader der leugenen, in ellende gelijk hijzelf; ja, aan dat wezen, dat onze eerste ouders verleide, dat zich veranderde, alsof het een engel des lichts ware, en de harten der menschenkinderen opwekte tot geheime vereenigen om te moorden en alle soorten van geheime werken der duisternis te bewerken. O, hoe groot is de goedheid van onzen God, die eenen weg tot onze ontkoming bereidt, uit de handen van dit vreeselijk monster; ja, dat monster, dood en hel, hetwelk ik den dood van het lichaam en eveneens den dood des geestes noem. En door den weg der verlossing van onzen God, den Heilige Israëls, deze dood, de tijdelijke, waarvan ik gesproken heb, zal hare dooden opgeven; welke dood het graf is. En deze dood, waarvan ik gesproken heb, welke de geestelijke dood is, zal zijne dooden opgeven; welke geestelijke dood de hel is; daarom moeten dood en hel hunne dooden opgeven, en de hel moet hare gevangene geesten overgeven, en het graf moet zijne gevangene lichamen overgeven; en de lichamen en de geesten der menschen zullen hersteld worden het een tot den ander; en het is door de kracht der opstanding van den Heilige Israëls. O, hoe groot is het plan van onzen God! want aan de andere hand moet het paradijs van God de geesten der rechtvaardigen overgeven, en het graf moet het lichaam der rechtvaardigen opgeven; en de geest en het lichaam zijn wederom aan elkander hersteld; en alle menschen worden onsterfelijk en onbederfelijk; en zij zijn levende zielen, hebbende eene volmaakte kennis zooals wij in het vleesch; tenzij dat onze kennis volmaakt zal zijn”. 1)

(Uit „Jesus the Christ”, door J. E. Talmage.)

1) B. v. M., 2 Nephi 9 : 6-14; lees het geheele hoofdstuk.

DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Een openbaring van geestelijke kracht. — Belangrijke woorden. — De jonge menschen ontplooiën zich. — De Zendingspresident legt den nadruk op het aanbod van Christus' verzoenende offerande. Gebruik maken van dit aanbod is noodig tot zaligheid. — Het Amsterdamsche koor verdient een pluimpje.

Donderdagavond 7 Maart j.l., acht uur:

Ouderling L. W. M. Dalebout, president van het district Amsterdam, kondigt als openingslied aan: „Werk terwijl het Dag is." Deze vergadering, die in het teeken van den O.O.V.-arbeid stond, werd na een openingsbede bij monde van Ouderling H. de Mik en het zingen van „Wij zijn trouwe Werkers", vervolgd met een toespraak van Br. H. Bakker over ons vijfde geloofsartikel; een M-Mannen kwartet (getiteld: „Last Night"); vertellingen door de Bijenkorfmeisjes E. Bakker en L. van Peski, en een dubbel trio door Haarlemsche Bijenkorfmeisjes, geheeten: „We ever pray for Thee".

Ouderling Ralph M. Davey, Overziener der Zondagsscholen en O. O. V. in de Nederlandsche Zending, besloot met enkele nuttige aanwijzingen betreffende het wedstrijdwerk der O. O. V., waarop de vergaderden „Doe wat is recht" zongen en Ouderling John H. Dijkstra een dankgebed opzond. 142 Personen, waaronder Zendingspresident John P. Lillywhite, woonden deze vergadering bij.

Vrijdagavond 8 Maart, acht uur:

De vergadering zong „Voor hen rijst mijn Bede". Ouderling Earl F. Shipley sprak het openingsgebed uit. Het Amsterdamsche zangkoor, onder leiding van Ouderling H. de Mik, en met orgelbegeleiding van Zr. Willy Verstrate, bracht „Dochter van Zion" ten gehoor.

De sprekers waren de Ouderlingen: O. van Orden; Glenn E. Hill en A. Asmus. Tijdens de vergadering zong een dubbelkwartet: „It came upon the Midnight clear."

Volgende op het vereenigd zingen van „Mijn Hoogste Goed" dankte Ouderling J. S. Humphrey namens alle aanwezigen den Heer voor Zijn genoten bijstand.

In den middag van Zaterdag 9 Maart werd er een inspireerende zendelingenvergadering gehouden, waar Zendingspresident John P. Lillywhite waardevol onderricht gaf.

Om circa half acht ving een vergadering voor leden van het Priesterschap, van de Zustershulpvereniging, Ambtenaren en Ambtenaressen aan, met het zingen van „Verlosser van Israël". Ouderling M. E. Carr zond het openingsgebed op. Met „Vast als een Rotssteen" werd voortgezet.

(Vervolg op blz. 108).

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

DE HOVEN VAN EDEN EN GETHSEMANE.

Door JOHN P. LILLYWHITE.

(Slot.)

Met betrekking tot dien anderen hof, de hof van Gethsémané, vertelt ons de geschiedenis dat na het nuttigen van het avondmaal, en nadat de Heere Zijn onderricht aan Zijne discipelen, door raadgeving zoowel als gebed, voleindigd had, ging Hij „met Zijne discipelen over de beek Kedron, waar een hof was, in welken Hij ging, en Zijne discipelen.”

Deze hof was dicht bij den Olijfberg, de plaats, die door Zijn gebeden en tranen vaak geheiligd was. De elf discipelen volgden Hem, terwijl Judas was heen gegaan om de overpriesters te waarschuwen. Na den discipelen gevraagd te hebben te blijven bidden, scheidde Jezus Zich van hen af en ging verder den hof in. De eerste Adam had vele eeuwen geleden in een hof de sterfelijkheid en dood gebracht door zijn daad van ongehoorzaamheid, en de tweede Adam, de Heere des Hemels, bracht bevrijding en verlossing door Zijn volkomen onderwerping aan den wil van God, Zijn zielslijden, verzoening en voorspraak, in een anderen hof.

Zooals reeds gezegd, was het in Eden's paradijs dat de menschheid ingeschakeld werd op de lijn van sterfelijkheid en dood. Gethsémané's hof was waar de menschheid werd ingeschakeld op de lijn van onsterfelijkheid en het eeuwige leven. Eden vertegenwoordigt den wil van den mensch; Gethsémané vertegenwoordigt den wil van God. De levenslijn werd afgebroken in den hof van Eden. De gebroken draden werden weer opgenomen in Gethsémané en voor altijd aaneengehecht, toen God's Zoon Zijn kostbaar leven gaf op Calvarie's kruis.

In de dichte, sombere duisternis stortte de Zaligmaker der menschen zijn hart uit in langdurig en volhardend gebed tot Zijn Vader. Hij had bij vorige gelegenheden gezegd: „Ik doe altijd, wat Hem behaaglijk is”, en nu het uur en de nacht der duisternis bijna voor Hem gekomen zijn, zegt Hij: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan! doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.”

Des Zaligmakers volkomen onderwerping aan den wil van Zijn Vader werd nooit schooner en treffender geopenbaard dan in dit donkere uur. Toch is er aan het klagende verzoek van den lijdenden

Heer nog iets onbegrijpelijks. Christus heeft nimmer een onverhoord gebed opgezonden, want Hij heeft gezegd: „Ik weet dat Gij Mij altijd hoort.”

Indien, zooals sommigen beweren, de beker het kruis beteekende, dan vroeg Jezus om ervan verschoond te blijven. Doch dit kan niet waar zijn, nimmer! Daar de schriften herhaaldelijk verkondigen, dat Hij beslist naar Jeruzalem wilde gaan, zekere wetend dat het wreede kruis Hem daar wachtte. En verder wordt van Hem gezegd: „Ziende op den oversten Leidsman en Volcinder des geloofs, Jezus, Dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God.”

Sommigen denken, dat Satan trachtte Jezus te dooden alvorens het kruis bereikt werd, zooals hij tevoren had geprobeerd, door middel van Herodes; en op het storm-bewogen meer en door den haat van de priesters en het volk bij zoovele gelegenheden.

Eenige grond voor deze theorie kan in de woorden die Paulus tot de Hebreëen richtte, gevonden worden, waar hij zei: „Die in de dagen Zijns vleesch, gebeden en smeekingen tot Dengene, Die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en gehoord zijnde uit den vreeze, hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden.”

Doch de menschelijke vrees voor den dood zal dit raadsel niet oplossen. Waarlijk een man zijnde, was de Zaligmaker volkomen in staat om zulk een strijd te doorstaan. De dood zelf schrikte Hem, Die de Heere des Levens was, werkelijk niet af. Er was iets diepers en meer smartelijk in dit uur van beproeving dan alleen maar de dood van het lichaam. De last bestond in een innerlijke strijd, heviger, pijnlijker en meer wondend voor Zijn goddelijke ziel dan de natuurlijke dood. De gebroken levensdraden waren verward en overgroeid met de doornen der zonde, en het ontwarren daarvan, gepaard gaande met folterende pijnen, kostte den zonde-loozen Zoon des Menschen zweet als bloed, en werd gevolgd door den dood, die als straf op de zonde stond.

Het bloedige zweet, het beteekenisvolle gebed en de bediening van engelen getuigen van de hevigheid van den strijd door welken Jezus Zijn weg naar het kruis had te banen. Het lijdt geen twijfel, of Hij ondervond de krachtigste aanvallen van Satan, doch meer dan dat alles voelde Hij den geheelen last van de zonden der wereld.

De verschrikkelijke zielesmart van dat uur, toen zijn zweet als het ware groote druppelen bloed was, kan het menschelijk brein niet vatten of verstaan. De last van 's werelds wee drukte op Hem, en de enorme prijs, die zaligheid mogelijk zou maken voor allen die waarlijk gelooven en gehoorzamen, werd betaald.

Neen, Zijn smart sproot niet voort uit Zijn eigen levenswijze,

Zijn herinneringen of Zijn vrees, doch uit den plaatsvervangenden aard van den strijd. De smart werd veroorzaakt door den last onzer zonden, in eenzaamheid, in pijniging der ziel, dreigend Zijn lichaam te vernietigen, toch gedragen tot den triomf, en in volkomen onderworpenheid aan Zijn Vader's wil.

De engelen, die steeds de bevelen van hun God gehoorzamen, waren geroerd toen zij neerzagen op de vrijwillige schande en ziele-smart van hun Heere in den hof. „Deze dingen zijn de engelen begeerig in te zien”. Zij hadden de mare Zijner komst doen weerklinken toen hemelsche muziek van het engelenkoor over de vlakten van Judea werd vernomen. De hemelsche boodschappers dienden Hem, toen Hij na de verzoeking in de wildernis zwak en vermoeid was. In den hof der somberheid, ten tijde van de hevige worsteling, kwamen de engelen en sterkten Hem. Maar Hij dronk den bitteren beker tot het laatste toe leeg, betaalde den prijs van Adam's zonde en zegevierde over dood, hel en het graf. Hij zal Eden's hof opnieuw vestigen, en tot aarde en menschen hun paradijsheerlijkheid weer herstellen.

Moge dit gedurig ons gebed zijn: „Opdat wij Hem kennen, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijnen dood gelijkvormig wordende”. Laat ons de liefde onzer eerste aardsche ouders vergeten noch er ondankbaar voor zijn, want ofschoon zij de wet hunner onsterfelijkheid overtreden hebben en de straf des doods deden vallen op zichzelf en hun gansche nageslacht, laat ons steeds gedenken dat: „Adam viel, opdat menschen mochten zijn, en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben”. Want uit den hof van Eden kwam het aardsche, sterfelijke leven, met al zijn schoone zegeningen en ondervindingen, zooals uit den hof der Smarten kwamen: overwinning, glorie, onsterfelijkheid en eeuwig leven. In beide hoven werden groote offers gebracht, welke eeuwige voordeelen aan de menschheid zullen brengen.

Elk dezer geschiedenissen onderwijst in haar teere schoonheid de mooie les en de eeuwige waarheid dat de wil van God steeds is het hoogste goed des menschen, en is „een doel voor het edelste streven”.

Uit schrijver's „Smile Posts of Satisfaction”.

WIJZIGING AVONDMAALVERS VOOR APRIL 1929.

In „De Ster” van 15 Maart j.l. komt op blz. 88 in het Avondmaalvers voor: *Het nemen nu strekt Hem tot eer, maar moog' het mij vergiff'nis geven.* Belangstellende kerkleden hebben ons erop gewezen, dat het Avondmaal niet is ingesteld geworden als een bijzonder middel om vergeving van zonden te waarborgen. Met deze opmerking stemmen wij volkomen in. Bij de vertaling uit het

Engelsch en het zoeken naar een geschikten versvorm is de gewraakte versregel ongemerkt ingeslopen.

Het Avondmaalvers voor April 1929, zooals verschenen in „De Ster” van 15 Maart j.l., wordt vervangen door het volgende:

Dit Sacrament is 't teeken van
Zijn vleesch en bloed, voor mij gegeven;
Het nemen nu is daad voor woord,
Dat 'k Hem gedenk, mijn Heer, mijn Leven.

DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE.

(Vervolg van blz. 104).

Districts-president L. W. M. Dalebout, en de Amsterdamsche gemeentepresident, Ouderling John Hoekstra, spraken woorden van onderricht, raad en aanmoediging tot de aanwezigen, gevolgd door Zendingspresident John P. Lillywhite, als laatste spreker in deze vergadering.

In deze bijeenkomst werden tevens 12 personen, welke dienzeliden middag door den doop tot de Kerk waren toegetreden, als lidmaten bevestigd. Ouderling H. de Mik gaf bovendien een horen-solo, waarbij Zr. Willy Verstrate voor de muzikale begeleiding zorgde.

Ten besluite zongen de vergaderden „Rots mijner Toevlucht”, waarna Ouderling B. Bernards eindigde met dankzegging.

De Bijhoudsters uit verschillende steden hielden onder leiding van Overziener Ralph M. Davey tezelfder tijd een afzonderlijke vergadering. Zendingspresident John P. Lillywhite sprak enkele welkomstwoorden tot de Zusters, haar aanmoedigend om voort te gaan en het Evangelie te leven. Ouderling Davey en enkele Bijhoudsters voerden eveneens het woord. De vergadering heeft veel goed gedaan, zoodat men met verlangen een volgende bijeenkomst van dien aard tegemoet ziet.

Zondagmorgen 10 Maart, 10 uur:

Met „Komt, Heil'gen komt!” werd aangevangen. Ouderling G. J. van Alfen zond het openingsgebed op. Het Amsterdamsche zangkoor, met Ouderling H. de Mik als leider, en Zr. Willy Verstrate aan het orgel, gaf „Let the Mountains shout for Joy” (Laat de Berge juichen van Vreugde) ten beste.

De volgende Ouderlingen voerden achtereenvolgens het woord: S. Vuyk, president van het Groningsche district; J. H. McLaren, president van het district Utrecht; J. H. Dijkstra; J. F. Kikkert, en John Hoekstra. Bij wijze van onderbreking zong het Amsterdamsche koor: „In our Redeemer's Name” (In den Naam van onzen Verlosser), en als slotzang: „Praise ye the Father” (Looft den Vader).

Ouderling Earl F. Shipley eindigde door dankzegging.

De middagvergadering, die al even genotvol was als de voorgaande bijeenkomsten, nam om 2 uur een aanvang. „Wij danken U, Heer, voor Profeten” werd gezongen. Ouderling A. L. Richardson vroeg om de leiding van den Geest des Heeren in deze vergadering, waarna het meergenoemde koor zeer schoon „Geest des Hemels” ten gehoor bracht. Het Heilig Avondmaal werd beëindigd, gevolgd door het voorstellen der autoriteiten van Kerk en Zending, welke door opsteken der handen eenparig werden ondersteund. De Ouderlingen R. Springer; K. S. Berry; A. L. Christensen en M. E. Carr richtten aanmoedigende woorden van opbouw en onderricht tot de luisteraars. Bij wijze van onderbreking zongen vier zendingelingen het lied: „Beautiful Isle of Somewhere”. Het koor liet zich evenmin onbetuigd en liet „Song of the Redeemed” (Het Lied der Verlosten) hooren, waarna Ouderling E. H. Beus een dankbede uitsprak.

Met „Heer, verhoor ons vurig bidden” zette men de avondvergadering in. Ouderling B. Bernards opende met gebed, waarop het koor met „Verlangen naar Jezus” vervolgde. Na een korte inleiding van districts-president L. W. M. Dalebout spraken Ouderling H. Schotel, assistent-redacteur van „De Ster”, en Ouderling John D. Lillywhite.

Br. J. C. Hubert zong als solo: „In het Woud”, door J. C. Hubert Jr. op de piano begeleid.

Ouderling L. W. M. Dalebout, president van het Amsterdamsche district, deed in zijn rede o.a. treffend uitkomen hoe het Evangelie van Christus zijn belijders leidt en zegent, en in hen een begeerte doet opkomen om God te dienen, te prijzen en te danken.

Br. J. C. Hubert zong nog een solo, weer door J. C. Hubert Jr. op de piano begeleid.

President John P. Lillywhite der Nederlandsche Zending, als laatste spreker, wijdde het grootste gedeelte van zijn rede aan Christus' verzoeningswerk, mede aan de hand van 1 Korinthe 15 : 20-29. Jezus kwam om de menschen weer terug te leiden tot een zuivere kennis van God. Heerlijk eenvoudig was het plan dat Hij kwam ontvouwen. Hij werd gewelddadig ter dood gebracht en opende daarbij voor den mensch de mogelijkheid om te leven in een graad van heerlijkheid, hooger dan de menschen kinderen ooit gekend hadden. Wanneer Hij de laatste ziel gered zal hebben die gered worden kan, is Zijn werk voleindigd. Doch teleurstelling en droefheid staat dengenegen te wachten die den Zoon van God verloochenen, en daarmede Zijn Evangelie, de kracht Gods tot zaligheid. Spr. besloot met te getuigen van God's geduld en groote liefde.

De districts-president dankte allen, die hebben medegewerkt tot het welslagen dezer conferentie. In het bijzonder komt het Amsterdamsche koor, met leider en organiste, een pluimpje toe.

Koor en vergaderden zongen gezamenlijk het „Hosanna Anthem” en „God's Geest brandt in 't harte”. Ouderling R. M. Davey zond een dankbede op, waarmee alle aanwezigen van harte konden instemmen.

Den volgenden Maandag hielden de Bijenkorfmeisjes een loffelijken programma-avond.

ZUSTERSHULPVEREENIGING.

Woord van Wijsheid, Les No. 3.
(Voor de derde week in April.)

De aarde onze woonsteê.

Opmerking: Grillen kunnen gemakkelijk hun invloed doen gelden, en „voedings-kwakzalvers” aanwijzingen geven op het hoogst-belangrijke terrein van voeding en gezondheid. Op dit, zoowel als op elk ander gebied, moeten wij de waarheid leeren onderscheiden. Om die reden worden deze lessen gebaseerd op en in nauwe aanraking gehouden met ons geïnspireerde Woord van Wijsheid. Ook zijn de genoemde feiten in overeenstemming met de uitgegeven verklaringen van de meest vooraanstaande en betrouwbare Britsche deskundigen op het gebied der voedingswetenschap, van welke de meeste aanhalingen zijn genomen. Voedings-experimenten worden gedurig verricht en nieuwe waarheden komen geleidelijk voor den dag; doch de hier genoemde feiten stemmen volkomen overeen met de beste wetenschappelijke inlichtingen die in dezen te verkrijgen zijn. Dit diene tot uw veiligheid en onze bescherming.

Het wonder van het leven op aarde. „En de Heere God had den mensch geformeerd uit het stof der aarde, en in zijne neusgaten geblazen den adem des levens; alzoo werd de mensch tot een levende ziel.

„Ook had de Heere God eenen hof geplant in Eden, tegen het oosten, en Hij stelde aldaar den mensch, dien Hij geformeerd had.

„En de Heere God had alle geboomte uit het aardrijk doen spruiten, begeerlijk voor het gezicht, en goed tot spijze.”¹⁾

„En God zeide: Ziet, Ik heb ulieden al het zaadzaaiende kruid gegeven, dat op de gansche aarde is, en alle geboomte, in hetwelk zaadzaaiende boomvrucht is; het zij u tot spijze!”²⁾

Aldus sprak onze Vader tot zijn aardsche kinderen. Zij kunnen op Zijn natuurlijke wetten acht slaan en leven; zij kunnen ze veronachtzamen of verdraaien en ziekte lijden, en tenlaatste omkomen. Het is zoo geschreven; en werd reeds bewezen in duizenden jaren van geschiedenis.

1) Genesis 2 : 7, 8, 9.

2) Genesis 1 : 29.

Gij zijt stof. Hier wordt gesproken over het lichaam van den mensch — niet over zijn geest. Indien een weinig „stof” of vruchtbare aarde naar het scheikundig laboratorium werd gebracht en aldaar ontleed, zou men ontdekken dat het ongeveer vijftien zoogenoemde „elementen” bevatte, waarvan zuurstof, stikstof, koolstof, ijzer, calcium, natrium en jodium ons bij naam het beste bekend zijn. Echter zijn de acht overige elementen evengoed een deel van den bodem als die welke reeds genoemd zijn.

Alle planten en boomen teren op den bodem, door het proces van den groei. Het proces is wondermooi, daar de aardstof door de plant als bij tooverkracht wordt omgezet tot ingewikkelde en uiteenloopende plantenweefsels. Indien men nu een plant naar het laboratorium bracht en deze door een scheikundige liet ontleden, zou men in haar deelen dezelfde vijftien bodemelementen aantreffen.

Het lichaam van den mensch is meer ingewikkeld en samengesteld dan dat van de plant. Hij kan de materialen in den aardbodem niet direct als voedsel gebruiken; deze stoffen moeten eerst door de verschillende planten voor hem klaargemaakt worden, en zij (de planten) moeten hem zijn voedsel verschaffen. Indien nu het lichaam van den mensch door den scheikundige wordt ontleed, dan worden dezelfde vijftien elementen aangetroffen welke in hoofdzaak de aardkorst samenstellen. Deze noodzakelijke levens-elementen kan de mensch alleen door middel van zijn voedsel bekomen, hetwelk geheel en al, hetzij direct of indirect, uit de planten en vruchten der aarde komt.

Aldus wordt de onderlinge afhankelijkheid van alle leven aange-toond, en de noodzakelijkheid voor allen om des Makers groote, fundamenteele wetten te verstaan en te onderhouden. Inderdaad wordt de mensch gevormd uit het „stof” dezer aarde.

Mineralen als voedsel. „Op een onlangs gehouden jaarvergadering van de British Medical Association zei een vooraanstaand onderzoeker van de eigenschappen der voeding: „Van de vijftien scheikundige elementen, die bij de samenstelling van het lichaam optreden en als noodzakelijk worden erkend, zijn er tien minerale elementen, en van elk dezer tien weet men dat het werkingen verricht die door geen der andere naar behooren verricht kunnen worden. Daar al deze mineralen geregeld aan het lichaam worden onttrokken door de uitscheiding, en alle als bouw materiaal bij den groei nodig zijn, blijkt duidelijk dat de minerale inhoud van het diëet voor het physiologische welzijn van het lichaam van het eerste belang zijn. De minerale voedingsbestanddeelen zijn van het allergrootste gewicht”¹⁾

Het meerendeel dezer onontbeerlijke mineralen wordt rechtstreeks uit de groenten en vruchten der aarde verkregen. Dit is

1) Food and the Family, door V. H. Mottram, M. A., blz. 78.

één reden waarom zij zulk een onmisbaar bestanddeel van het menschelijk diëet vormen.

Mineralen in lichaamsfuncties. Alle noodige mineralen bevorderen de levensfuncties. Slechts enkele worden hier genoemd. Calcium is uiterst noodig; het is bevonden het voornaamste bestanddeel te zijn van de beenderen en de tanden. Het is ook onontbeerlijk voor de werkzaamheid van elke cel waaruit het lichaam bestaat — en hun getal loopt in de millioenen. Het is noodig in het bloed; zonder het zal het hart niet kloppen en zullen de spieren weigeren om goed te functionneeren. Zijn rol bij de lichaamswerkingen in het algemeen is zeer belangrijk. IJzer heeft het bloed noodig om door de zuurstof van de lucht gezuiverd te kunnen worden. Chloor is om dezelfde reden in het bloed noodig; en evengoed om andere redenen. Dit geldt inderdaad voor alle mineralen die het lichaam helpen samenstellen — elk van hen is noodig voor een bepaald doel.

Bron der mineralen. „De meeste zouten (verbindingen waarin die mineralen voorkomen - Red.) krijgen wij uit plantaardige voedingsmiddelen. Calcium bijvoorbeeld, krijgen wij uit haveremout en kool (hoewel melk er ook een uitstekende bron van is); ijzer uit groene groenten, vooral uit spinazie (hoewel melk en eieren het ook leveren); phosphor uit haveremout, erwten en boonen (ook aanwezig in melk en eieren); en jodium uit uien (ofschoon voedingsmiddelen die uit de zee afkomstig zijn, er misschien de beste bron van vormen). Bij een gemengd diëet is er weinig kans dat er een tekort aan zouten optreedt.”¹⁾ Alle eetbare planten en groenten bevatten in bepaalde verhoudingen deze elementen, die zoo belangrijk zijn bij het handhaven der lichamelijke gezondheid; daarom moeten zij alle als voedsel gebruikt worden door elke familie. (Wordt vervolgd).

1) The Functions of the Body, door V. H. Mottram, M. A., blz. 142.

CONFERENTIE AANKONDIGING.

De eerstvolgende halfjaarlijksche conferentie van het Groningsche district zal op Zaterdag 13 en Zondag 14 April a.s. te Groningen worden gehouden. Des Zaterdag om 2.30 uur n.m. een vergadering voor de zendelingen; dienzelfden dag om 7 uur n.m. een bijeenkomst voor alle dragers van het Priesterschap, leden der Z. H. V., ambtenaren en ambtenaresen. Deze twee vergaderingen in de zaal Schuitendiep 28. Des Zondags zullen de vergaderingen gehouden worden in het gebouw „Harmonie” (Commissie zaal), des morgens om 10 uur, des middags om 2 uur en des avonds om 7 uur.

**ALLE LEDEN EN VRIENDEN VAN HARTE
UITGENOODIGD.**